

Arrest

nr. 136 979 van 23 januari 2015
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 30 juli 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die loco advocaat C. KENIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 februari 2014 diende verzoeker een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als ascendant. Op 30 juli 2014 nam de gemachtigde een beslissing, houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“Het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene heeft verschillende inbreuken op de openbare orde gepleegd en werd correctioneel veroordeeld:

op 03.11.2010 door de Correctionele Rechtbank tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens diefstal met geweld of bedreiging;

op 25.11.2011 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens weerspanningheid

op 31.07.2013 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens weerspanningheid

op 10.05.2013 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens weerspanningheid.

op 31.07.2013 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens diefstal met geweld of bedreiging.

Uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Vandaar dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden. Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen. Betrokkenes dochter is geboren in 2008. Desondanks heeft betrokkene zich ertoe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren. Dit getuigt allerminst van verantwoordelijkheid tegenover het minderjarige kind, zoals van een goede huisvader zou mogen verwacht worden, Hij had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Verder blijkt uit verder onderzoek dat betrokkene geen (legale) economische belangen heeft in België, toch niet voor zover wij konden achterhalen. Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41.987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé — en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Er werd bij deze beslissing wel degelijk rekening gehouden met art. 8 EVRM, het staat het gezin immers vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat moeder en kind in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art, 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Het bevel is pas uitvoerbaar vanaf datum van vrijstelling uit de gevangenis..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 43 van de vreemdelingenwet, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker betoogt:

"1. Foutieve opsomming veroordelingen

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954, RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De administratieve overheid schendt het zorgvuldigheidsbeginsel en begaat al een fundamentele juridische fout wanneer zij opsomming doet van vijf vonnissen die verzoeker zou opgelopen hebben, quod non. Mocht het onderzoek op een nauwkeurige wijze gevoerd zijn, dan had men gemerkt dat het eerste en tweede vonnis waarvan sprake (respectievelijk vonnis dd. 03 november 2010 door de Correctionele rechtbank wegens diefstal met geweld of bedreiging en vonnis 25 november 2011 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen wegens weerspanningheid) vonnissen bij verstek betroffen, die reeds meer dan een jaar geleden tenietgedaan werden door het verzet van betrokkene. Deze verzetten werden aangetekend op 2 juli 2013.

Twee vonnissen waarop de administratieve overheid zich steunt bestonden bijgevolg niet meer op het

moment van het nemen van de bestreden beslissing. Deze twee vonnissen werden zoals gezegd teniet gedaan door de vonnissen op tegenspraak, nl. het vierde en vijfde vonnis waarvan sprake. Deze vonnissen werden geveld op 31 juli 2013.

Opnieuw begaat de administratieve overheid een onnauwkeurigheid wanneer zij schrijft dat het vierde en vijfde vonnis waarvan sprake resulteerde in 'een gevangenisstraf van 6 maanden'. Deze twee vonnissen veroordelen verzoeker namelijk elk tot een werkstraf van 60 uren en tot een geldboete van 100 euro. De vervangende gevangenisstraf bedraagt 6 maanden. De gevangenisstraf van 6 maanden is dus niet de hoofdstraf, zoals de administratieve overheid het tracht voor te stellen (stuk 9 en 10).

Het derde vonnis waarvan sprake in de bestreden beslissing (gewezen op 10 mei 2013) blijkt eveneens een verstekvonnis. Verzoeker werd niet gedagvaard door het openbaar ministerie maar werd rechtstreeks gedagvaard door het vermeende slachtoffer van weerspanningheid. Hierop werd verzoeker bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden.

Verzoeker heeft bijgevolg (nog) niet te mogelijkheid zijn verdediging in rechte te voeren.

Tegen dit verstekvonnis werd op 6 augustus 2014 verzet aangetekend door verzoeker (stuk 11). Dit verzet was uiteraard niet gekend bij de administratieve overheid ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, maar de veroordeling bij verstek houdt wel in dat op verzet een heel andere beslissing kan genomen worden.

Samengevat geeft de administratieve overheid in haar beslissing een volledig verkeerd beeld van de veroordelingen van verzoeker door uit te gaan van onjuiste feitelijke gegevens. Het gaat niet om vijf correctionele veroordelingen maar om drie veroordelingen, en in twee van de drie veroordelingen is de gevangenisstraf niet de hoofdstraf maar kreeg verzoeker een werkstraf van 60 uur. De derde veroordeling waarvan sprake werd genomen bij verstek en kan nog hervormd worden.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, door zich niet te steunen op exacte juridische motieven.”

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen. Zij stelt:

“De verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zich ten onrechte zou gesteund hebben op twee verstekvonnissen, dewelke ten aanzien van de verzoekende partij werden gewezen. In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij geen afbreuk doen aan de vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dat de verzoekende partij verschillende inbreuken op de openbare orde heeft gepleegd en daarvoor correctioneel veroordeeld werd. Gelet op het feit dat de bestreden beslissing niet is gestoeld op het aantal correctionele veroordelingen van de verzoekende partij, doch wel op de aard, ernst en recentheid van de door haar gepleegde misdrijven, kan enkel worden vastgesteld dat de motivering van de bestreden beslissing stand houdt, zelfs indien met de eerste twee vermelde veroordelingen geen rekening zou kunnen worden gehouden. (...). Het loutere feit dat de opsomming van de verscheidene veroordelingen niet allen betrekking zouden hebben op verschillende feiten, doet geenszins afbreuk aan de vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dat de verzoekende partij definitief veroordeeld werd wegens weerspanningheid en wegens diefstal met geweld.

Verweerder laat gelden dat het geenszins kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om uit de ernst, de aard én de recentheid van de door de verzoekende partij gepleegde feiten te besluiten dat de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.”

2.3. Het materiële motiveringsbeginsel vereist dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan met een voldoende feitelijke grondslag, dat het werkelijk bestaande feiten moet betreffen die door het bestuur met de nodige zorgvuldigheid worden vastgesteld. Zo hiervan al dan niet op afdoende wijze blijkt van gegeven moet worden in het besluit zelf, lijkt de mogelijkheid tot controle hierop te vereisen dat die grondslag blijkt uit het administratief dossier.

Vooreerst wordt vastgesteld dat geen van de in de bestreden beslissing opgesomde vonnissen zich in het administratief dossier bevinden, zodat de Raad zijn wettigheidstoetsing niet kan uitoefenen.

Voorts blijkt uit de verzetvonnissen nr. 4129 en nr. 4130 van 31 juli 2013 dat de initiële veroordeling van “een hoofdgevangenisstraf van zes maanden en tot een geldboete van honderd EUR” werd omgezet in “een autonome werkstraf van zestig uren”. In beide zaken wordt “de duur van de vervangende

gevangenisstraf waardoor de autonome werkstraf vervangen kan worden, bij niet-uitvoering op zes maanden” bepaald.

Verzoeker maakt met zijn betoog *“Het gaat niet om vijf correctionele veroordelingen maar om drie veroordelingen, en in twee van de drie veroordelingen is de gevangenisstraf niet de hoofdstraf maar kreeg verzoeker een werkstraf van 60 uur”* aannemelijk dat de verwerende partij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is aangetoond.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 30 juli 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC